

HŘÍCHY

On je hollywoodská hvězda.

HOLLY

Ona děvče z malého města

WOODU

Best
Seller
amazon.com

ALESSANDRA TORRE

HŘÍCHY HOLLYWOODU

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Černé lži
Hříchy Hollywoodu

Připravujeme

Ghostwriter

HŘÍCHY HOLLY WOODU

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2015

Translation © Hana Láryšová, 2020

Cover © Jan Matoška, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-170-0(pdf)

*Tato kniha je věnována všem silným jižanským ženám,
především krásné a inteligentní Tricii Crouchové.
Děkuji za všechno.*

PROLOG

Jižanské ženy jsou jedinečné; konec diskuse. Jsme ženy zrozené z konfliktu, naše minulost je plná bitev a chaosu, pudu sebezáchovy a ochranářství. Během válek jsme řídily plantáže a servírovaly čaj vojákům Unie a pak jsme sledovaly, jak nám pálí domovy. Ukrývaly jsme otroky před stíháním a protřpěly staletí, kdy jsme jen pozorovaly a učily se z chyb našich mužů. Přežít na Jihu není jednoduché. A ještě těžší je zvládnout to s úsměvem.

Držely jsme tyhle státy pohromadě, udržovaly si důstojnost a půvab, hlavu vzpřímenou, i když byla potřísněná krví a sazemi.

Jsme silné. Jsme Jižanky. Máme tajemství a neuvěřitelné životy.

Vítejte v Quincy.

Počet obyvatel: 7 800.

Průměrný příjem domácnosti: nikdy neprozradíme.

Tajemství: ažaž.

Městečko Quincy ve státě Florida bývalo jedním z nejbohatších měst Spojených států. Bylo domovem více než sedmašedesáti cocacolorových milionářů, jejichž původní podíly mají nyní každý hodnotu deseti milionů dolarů. Díky tomu je městečko plné jižanských krásk velmi lukrativním místem k životu. A přesto, když jím projíždíte, nespatříte bentleye nebo majordomy. Uvidíte malé město s půvabnými a dobře udržovanými venkovskými sídly žijící v souladu s prostými jižanskými tradicemi, které přetrvaly po staletí. Usmívejte se. Chovejte se k sousedovi jako k sobě samému. Buďte vlídní. Svá tajemství si držte v sobě, nepřátele ještě blíž.

Cole Masten byl můj nepřítel od začátku.

1. KAPITOLA

Hollywood a prašné cesty nejdou moc dobře dohromady. Lidi z Hollywoodu nechápou, jak to u nás chodí. Nerozumí spletitému souboru pravidel, kterým se řídíme. Myslí si, že jsme hloupí, protože mluvíme pomalu. Myslí si, že náš dialekt má prapůvod v chabé gramatice. Myslí si, že mercedes z nich udělá lepší lidi, přičemž pro nás je pouze známkou nízké sebeúcty.

Kavalerie dorazila během srpnového nedělního odpoledne. Ta hače s návěsy následovaly limuzíny, za nákladáky a autobusy se vlekly sedany ve stejných barvách. A také cateringové vozy – jako bychom snad v Quincy neměli restaurace. Další kamiony. Vůně našich kamélií soutěžila s jejich výfuky. Hřmění naftových motorů s sebou neslo zápach samolibosti a důležitosti. Brzdy zaskřípaly a všichni široko daleko je slyšeli. Dokonce i pekany se se zájmem narovnaly.

Neděle. Jen Yankeeoové by si mohli myslet, že *tohle* je vhodná doba vtrhnout do našich životů. Neděle, den Páně. Den strávený v kostelních lavicích. Brunchem s přáteli a rodinami pod virginským dubem, podřimováním během odpoledních hodin, návštěvami na verandě za soumraku. Večer příjemně prožitý s rodinou. Neděle nebyla stvořena pro chaos. Neděle není pracovní den.

Když se to rozneslo, byli jsme právě u baptistického kostela. Podél dlouhé řady stolů se neslo šeptané vzrušení. Uhánělo a přelávalo se přes kukuřičný chléb, noky, pekanové koláče a zapečenou brokolici. Tu novinu mi sdělila Kelli Beth Barryová. Během

přenosu se její zrzavé vlasy nebezpečně přiblížily ke sladkým bramborám s marshmallows. „Jsou tady,“ pronesla zlověstně a vzrušený lesk v modrých očích vůbec neodpovídal temnému tónu, kterým to vyslovila.

Nemusela jsem se ptát, kdo je tady. Quincy čekalo na tenhle den sedm měsíců. Od doby, kdy se první zprávy dostaly ke Caroline Settlesové, asistentce starosty Frazier, který během pondělního rána přijal telefonát z Envision Entertainment. Přepojila hovor do starostovy kanceláře, popadla balení pálivých skořicových bonbonů a usadila se do sedačky před jeho dveřmi. Prožvýkala se polovinou krabičky, než vyskočila a pelášila zpět ke svému stolu, kde zaobleným pozadím dosedla na židli právě v okamžiku, kdy starosta vyšel. Naparoval se, měl nasazené brýle a v ruce zápisník obsahující jenom čmáranice, jak dobře věděla.

„Caroline,“ protahoval s jistou dávkou důležitosti. „Právě mi volali nějací lidi z Kalifornie. Chtějí v Quincy natáčet film. Zatím jsme domluveni jen předběžně...“ podíval se na ni přes brýle trochu přísně a dramaticky, „takže to nesmí opustit zdi této kanceláře.“

To bylo vtipné prohlášení. Starosta Frazier dobře věděl, co se stane v okamžiku, kdy se vrátí do své kanceláře. Na malém městě existují pouze dva druhy tajemství: taková, která bráníme vlastním tělem, a ta opravdu štavnatá. Štavnaté záležitosti nezůstanou utajeny. Nejsou k tomu určené. Jsou základním stavebním kamenem zábavy na malém městě. Ždíbec špeku je zdraví prospěšný. Tahle tajemství jsou naší měnou. Není nic cennějšího než být první osobou na začátku vzrušujícího „nikdo se to nesmí dozvědět“. Během pěti minut zavolala Caroline své sestře ze starostovy osobní koupelny, kde se usadila na vyměkčené prkýnko, a se zatajeným dechem zopakovala každé slovo, které přes zavřené dveře slyšela.

„Říkali ‚plantáž‘, jako v *Severu proti Jihu*...“

„Slyšela jsem jméno Claudia Vanová. Myslíš, že do Quincy přijede ta Claudia Vanová?“

„Zmiňoval srpen, ale nevím, jestli tenhle, nebo příští.“

Šeptanda se tak mohla rozjet naplno. Spekulace a klamně předpoklady se rozšířily jako epidemie vši ve dvaadvadesátém. Všichni si mysleli, že něco vědí, a každý den poskytoval našim vyhladovělým společenským životům nový kousek informací jako manu.

Měla jsem štěstí. Ukořistila jsem sedadlo v první řadě celého představení a stala se zajímavou pro město, jež před třemi lety rezolutně přidalo mé jméno na černou listinu. *Zajímavá* byl první krok k *ceněné*, čehož jsme máma ani já nebyly schopny během dvaadvaceti let v Quincy dosáhnout. Mně osobně společenské postavení až tak nezajímalo, ale byla jsem dost chytrá na to, abych nad něčím takovým neohrnovala nos.

Film byl největší událostí, jaká se tady kdy stala, a městečko očekáváním ani nedýchalo a odpočítávalo čas zbývající do příjezdu štábu.

Hollywood. Kouzelná atmosféra. Studia. Celebrity, z nichž nej důležitější byl Cole Masten.

Cole Masten. Muž, na něhož ženy v noci myslí, když jejich manželé chrápu nebo – jako v mém případě – když matky spí. Pravděpodobně nejhezčí muž, jenž v posledních deseti letech zdobí Hollywood. Vysoký a silný, dobře stavěný. V obleku vypadá skvěle, a když se svlékne, odhalí svalnaté tělo. Má tmavě hnědé vlasy, husté tak, že do nich můžete zabořit ruce a čechrat je, ale dostatečně krátké, aby vypadal uhlazeně. Zelené oči, kterým propadnete v momentě, kdy se usměje. Úsměv, díky němuž nevnímáte slova, protože vyvolá ve vašem těle zoufalou potřebu a veškeré myšlenky ztratí smysl. Cole Masten byl ztělesněním sexu a všechny ženy ve městě nad jeho příjezdem slintaly.

Všechny kromě mě. Já nemohla. Za prvé to byl idiot. Namačrovaný frajírek neznalý společenských mravů. Za druhé bude následující čtyři měsíce mým šéfem. Šéfem všech. Cole Masten nebyl jen hvězdou tohoto filmu. Utápěl v produkci vlastní peníze, financoval celý provoz. Právě Cole si přečetl onen jižanský román, o němž nikdy nikdo neslyšel. Román o našem městě. Román, který odhalil skutečnou povahu plantážů a nákladáků: že šlo o kamufláž. Kamufláž utajených miliardářů.

Tak je to. Naše tiché městečko čítající sedm tisíc obyvatel v sobě skrývalo víc než jen jižanské způsoby a populární recepty na smažené kuře. Také jsme zachovávali zdrženlivost, což právě nejvíc naznačovalo, co ukrýváme v bankovních sejfech a co máme zahrabané v hlíně na zahradě. Nacpané v mrazáku a za půdním trámem.

Prachy. Spousty a spousty prachů. V našem malém městě žije pětáctýřicet milionářů a tři miliardáři. Hrubým odhadem, což je nejlepší kalkulace, jakou můžou naše šeptané propočty doložit. Může jich být víc. Všechno se odvíjí od toho, jak hloupě, nebo naopak chytře generace nakládaly se svými akciemi Coca-Coly. Odtud všechno bohatství pochází. *Cola.* Zkuste v tomhle městě vyslovit slovo Pepsi, a raději si při odchodu hlídejte záda.

Takže Cole objevil bohaté tajemstvíčko městečka Quincy. Byl jím unešený. Byl unešený naším městečkem prošpikovaným přetvářkou. A tak sestavil tým. Najal spisovatele. Zdržel se mimo hledáčky bulvárních plátek právě na tak dlouho, aby vystavěl tříhodinový film na základě dvaasedmdesátistránkové knihy. A teď... třináct měsíců poté, co začala Caroline Settlesová klevetit, dorazili. Hollywood. O den dřív. Říkala jsem jim, ať přijedou v pondělí, vysvětlovala jsem, proč je nevhodné dorazit v neděli. Sledovala jsem ten mumraj a přemýšlela, kolik dalších zádrhelů nás ještě čeká.

Následovala jsem dav na trávník před kostelem. Pozorovala jsem, jak se Main Street plní vetřelci. Lidmi vyskakujícími z autobusů a nákladáků, hulákajícím a rukama máchajícím rojem, v němž se všichni zdánlivě bezdůvodně vydávali každý jiným směrem. Usmála jsem se. Nemohla jsem si pomoci. Hollywoodská společnost sem dorazila v neděli jako bohatý tlustoch, co všechny šikanuje a snaží se procpat chodbou ve škole. Mysleli si, že to tu řídí. Že už je to jejich město.

Neměli ani ponětí, do čeho právě vlezli.

2. KAPITOLA

O šest měsíců dříve

Moje máma byla královnou krásy. Miss Arkansas 1983. Narodila jsem se jí v sedmaosmdesátém za okolností, do nichž nejsem zasvěcená a ani mě nikdy nezajímaly. Otce si pamatuji jen matně – vysoký muž, kuřák žijící ve velkém domě s nablýskanými podlahami. Křičel, bil mě a třásl mnou, když jsem plakala. Den po mých sedmých narozeninách mě máma uprostřed noci vzbudila a utekly jsme. Vzaly jsme si jeho auto, velký sedan s koženými sedadly a gazetou Gartha Brookse, kterou jsme poslouchaly až do Georgie a vypínaly ji jen v okamžicích, kdy se s hrkotem přetáčela. To jsou mé poslední vzpomínky na předchozí život. Garth Brooks, kožená sedadla a plačící máma. Ležela jsem vzadu přikrytá máminým kabátem a snažila se porozumět jejím slzám. Snažila jsem se pochopit, proč udělala to, z čeho byla tolik rozrušená.

Auto jsme nechaly v nějakém městě po cestě. Jely jsme jím, dokud v něm nezačalo něco klepat, a pak jsme šly pěšky. Máma pevně držela v ruce časopis. Za chůze jsem na něj po očku koukala, snažila se zaostřit na obálku, která se s každým pohybem její ruky pohupovala. Když nějaký muž zastavil a nabídl nám svezení k autobusové zastávce, uviděla jsem ji lépe, zatímco mě zvedal na zadní sedadlo. S naším kufrem po boku jsem k ní byla natěsnaná. Na titulní straně stálo: COCACOLOVÍ MILIONÁŘI. A na obálce nabízel plešatý muž se zářivým úsměvem lahev coly.

Toho plešatého muže jsem nakonec potkala. Johnny Quitman. Najal mou matku jako podkladní ve své bance, a tam pracuje máma na stejné pozici dodnes. Patřil ke třetí generaci milionářů z Quincy. Nováček, který se mezi ně stačil protlačit ještě včas, aby se dostal do klubu, proto ten nadšený, široký úsměv z obálky.

Když jsem pak nějakou dobu hloubala nad naším nočním útekem do tohoto maloměsta a ošuntělým časopisem v matčině pevném sevření, došla jsem k závěru, že hledala nového manžela a doufala, že když se přestěhujeme sem, uloví nějakého boháče zmíněného v článku. Ale nestalo se tak. Nikdy se o to ani nesnažila. Pokud vím, po přestěhování se soustředila jen na práci a nikdy už se žádným mužem ani neflirtovala. Možná mého otce milovala až příliš na to, aby se přes něj dokázala přenést. Nebo možná pouze potřebovala bezpečný přístav, kde by mohla zestárnout a zemřít. Vypadalo to, jako by nic víc nedělala. Čekala, až zemře. Smutný konec pro tak nádhernou ženu.

Posadila jsem se na verandu, horký vzduch mi proudil pod lem sukně, bosé nohy jsem si opřela o zábradlí a pozorovala ji. Klečela na ručníku, aby si neušpinila světlé kalhoty, a kopala u kořenů keříku azalky. Pot na jejích pažích se leskl v odpoledním slunci. Kvůli velkému klobouku jsem jí neviděla do tváře. V tomto domě jsme žily pouze ona a já. I světlušky byly čilejší než naše duše. Seděla jsem v horku a sledovala ji při práci. Zvažovala jsem, že jí nabídnu limonádu, i když mě už dvakrát odmítla.

Nebudu jako matka. Chtěla jsem žít vlastní život. Nějak.

3. KAPITOLA

*„V Hollywoodu považujeme manželství za úspěšné,
pokud vydrží déle než mléko.“*

– Rita Rudnerová

Cole Masten pomalu obcházel auto, ledově modré ferrari. Sluneční brýle si stáhl tak akorát, aby skryl rysy tváře, ale zároveň mu nic nenarušovalo výhled.

„Je to překrásné auto,“ švitořil před ním prodavač a přehnaně gestikuloval, vykreslil vůz pompézním posunkem.

Samozřejmě že bylo. Za tři sta tisíc dolarů muselo být. Cole naklonil hlavu ke kravaťákovi stojícímu na levé straně auta a rychle přikývl. Jeho asistent Justin vykročil dopředu. „Vezme si ho. Sepíšu s vámi papíry a zaplatím. A pokud můžete dát panu Mastenovi klíče...?“

Cole v letu klíčky zachytil a vklouzl za volant. Personál autorizovaného prodejce pelášil odemknout obrovskou prosklenou bránu, která tvořila pravou stranu budovy. Za sklem stály podél vozovky zástupy lidí. Žen. Zbožňovatelek. Zatnul čelist a netrpělivě poklepal na řadič páku, vyčkával. Dav se zavlnil, mávajících ruce, poskakujících těla, živoucí, dýchající bytost, která může milovat stejně snadno jako nenávidět. Když se sklo rozevřelo, Cole nastartoval a pomalu se rozjel. Brýle měl už zase nasazené, pokyvoval hlavou k davu a usmíval se značkovým úsměvem, jež před deseti lety vypiloval.

Usmál se.

Zamával.

Kývl slečně stojící vepředu, která se následně zhroutila do náruče svých kamarádek. Jen ať blesky cvakají. Událost byla zdokumentována, nohu držel na plynu lehce, dokud nezabočil na asfalt, kde mohl sešlápnout pedál až k podlaze.

Strávil v téhle branži dvanáct let – měl by na to být zvyklý. Měl by si toho vážit. Světel, pozornosti... znamenalo to, že je stále sexy, že agenti a lidi starající se mu o marketing stále dělají svou práci. Všudypřítomná šelma byla nakrmená a chtěla víc. Znamenalo to, že má ještě trochu času, než bude zapomenut. Ale neznamenalo to, že se mu to líbí. Vpád do soukromí. Přetvářka.

Svou agresivitu si vybil na autě, projížděl zatáčkami Hollywood Hills rychleji, než bylo nutné. Italské auto výzvu zvládlo, zadek vozu dostal smyk jen na vteřinu, než zase pevně přilnul k asfaltu, a auto se dralo kupředu. Když zastavil u brány svého pozemku, srdce mu divoce bilo a široce se usmíval. Tohle potřeboval. Risk. Rychlost. Nebezpečí. Taky se jí bude líbit. Uhnětli je ze stejného těsta, což byl jeden z důvodů, proč jim to spolu klapalo. Nechal auto s nastartovaným motorem stát před domem a s rukama v kapsách vyběhl schůdky. Minul trojici posluhovaček a jejich zdvořile tlumený hovor ho doprovázel při cestě do domu.

Tři roky. Žil tady tři roky a stále s ním jednali jako s předmětem. Jeho zaměstnanci, jeho tým. Někdy i jeho manželka. Vešel do domu a uviděl ji skrze okno vzadu u bazénu.

Focení. Zasténal, chtěl s ní být nějaký čas o samotě, aby jí mohl dát auto. Chtěl chvíli bez asistentů a objektivů, chvíli, která se momentálně nekonala. Stála na přivezeném balvanu, nikdy předtím ho neviděl. Vystavovala své úchvatné tělo pod reflektory. Plavky měla z materiálu tak jemného, až jí prosvítaly bradavky. Při pohledu na ty tmavé dvorce zaostřil a prohlédl si každého přítomného

fotografa. Všechno to byli muži. Jeden z nich se smál od ucha k uchu, zatímco jí potíral ramena olejem. Jejich pohledy se na dálku střetly, byla však moc daleko, aby jí dokázal číst v očích. Jediným náznakem, že si ho všimla, bylo, že lehce zvedla bradu na pozdrav, a on zvedl ruku. Její tváře se dotkl úsměv.

Pět společně strávených týdnů – víc neměli. Ona potom zamíří do Afriky a on do New Yorku. Pro jejich manželství typické. Ukradené chvílky mezi oddělenými životy.

Možná se ještě chvíli projede. Upustí trochu páry. Protože právě teď byl z nějakého důvodu naštvaný. Třeba za to mohl fakt, že po půl roce odloučení našel svoji ženu doma vystavenou na odiv. Přičemž to jediné, co chtěl, na co celou dobu čekal, bylo přitisknout ji ke zdi a vyšukat každou skrytou potřebu a touhu, kterou pociťoval během posledních šesti měsíců. Připomenout si, jak chutná. Jak sténá. Jak ji umí přimět sténat. Beze svědků. V prázdném domě, kde by jejich shledání nikdo nesledoval. Rozrazil vchodové dveře a seběhl schody k jejímu novému autu.

4. KAPITOLA

Někdo u nás zaklepal. Zvedla jsem hlavu od knihy a zírala na vchodové dveře, jejichž čistě bílý povrch nenaznačoval, co se za nimi může skrývat. *Ťuk.*

Zvuk se ozval znovu a donutil mě napřímit se, a jak moje zvědavost rostla, odložit knihu *Podivný Thomas* stranou. V tak malém městě, jako je Quincy, domy nezamykáme. Ve městě, kde se nevyskytují cizinci, existují dva typy návštěvníků:

1. Lidé, kteří se považují za rodinu, blízcí přátelé, kteří mohou vtančit do domu bez předchozích formalit. Žádné takové už jsem neměla.

2. Lidé, u kterých se vyžaduje předběžný telefonát „volám, abych se zeptala, jestli se můžu zastavit“. Nikdo se náhle nezjevoval, nezaskakoval na kus řeči, neklepal neohlášeně na dveře. To bylo nevychované. Nepřijatelné.

Byla jsem velice zběhlá ve společenské etiketě, všichni jsme byli. Pravidla se na Jihu dodržovala z určitého důvodu – nestrávil jsme poslední dvě století pěstováním naší společnosti jen tak pro nic za nic. Vymotala jsem se zpod deky a přesunula se ke dveřím. Když jsem odhrnula krajkovou záclonu, zírala jsem do tváře cizinci. Smějícímu se a energicky mávajícímu, jako kdyby se tu neukazoval neohlášený. Vlastně docela pěknému. Dokonalá pleť, bílé zuby, nebesky modrá polokošile mu obepínala trup tak akorát, aby vynikla jeho posilovnou vyrýsovaná mužnost. Otevřela jsem dveře.

„Můžu vám nějak pomoci?“

„To sakra doufám.“ Při těchto slovech si mé libido vlezlo zpátky do jámy zoufalství. Každá slabika, která mu sklouzla z jazyka, přetékala příliš afektovanou homosexuální dikcí. Opíral se o záruče s tak dramatickým zoufalstvím, až jsem se skoro rozesmála. „*Prosím*, řekněte mi, že jste majitelkou této skvostné usedlosti.“

Ha. Vtipné. Měla jsem na nohou kecky, na kterých se mi po mnoha pracích cyklech dělala na palci díra. Hodinky na mém zápěstí vyrobili z většiny části z plastu. A já jsem stála ve vchodu bývalých otrockých ubikací na plantáži Anny Holdenové. Ten chlápek byl k popukání. „Určitě ne,“ protahovala jsem, zatímco jsem si zakládala ruce na prsou. „Proč?“

Zareagoval směšně. Zatvářil se znepokojeně, jako by mi do toho nic nebylo. Ačkoliv to on mi zaklepal na dveře a vyrušil mě od čtení. „Máte na majitele číslo?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nedám číslo na Holdenovy cizinci. Co jim chcete?“

„Skutečně nejsem oprávněn o tom s vámi mluvit.“ Funěl.

Pokřčila jsem rameny. Neměla jsem v plánu tady postávat a žebrot. Chtěl být tajemný, fajn. „Hodně štěstí.“ Zdvořile jsem se usmála a zavřela dveře, čímž mi zmizela jeho z míry vyvedená tvář z dohledu. Holdenovi měli strávit příští dva měsíce v Tennessee. Mohl svou manikúrou pěstěnou ručkou tlouct na všechny dveře na panství, nebo mohl přilézt zpátky s informací. Jeho volba.

Fešákovi trvalo tři dny, než se vrátil. Podruhé jsem ho viděla přicházet. V bílomodrém pruhovaném saku opatrně ťpal prašnou cestou k našemu domu. Vzhlédla jsem ze svého místa v houpací židli a pokynula mu k prázdné stoličce vedle sebe. „Klidně se posaďte, pane Payne. Venku je horko.“

Bylo horko. Ten typ dusného horka, které z člověka vysaje energii během několika minut. Ten typ horka, které přivábí

krokodýly a hady – odporné živočichy. Každý, kdo má jen pouhou špetkou rozumu, je zalezlý uvnitř. Přesto jsme byli Bennington Payne a já pod střechou mé pronajaté verandy. Větrák tepal v zuřivém nápěvu a vytvářel proud horkého, tak akorát snesitelného vzduchu. Sáhla jsem dolů, zalovila v kbelíku s ledem u svých nohou a vytáhla pivo. Nabídla jsem mu ho, vlastní už mi spočívalo mezi stehny.

Nehádal se, nechytračil, jen shrábl pivo, jedním pochybovačným pohledem přejel nabízenou houpačí židli, do které se následně svalil, odšrouboval uzávěr a obdařil mě vděčným úsměvem. „Odkud víte, jak se jmenuji?“ zeptal se a delikátně si otřel ústa poté, co vypil polovinu piva.

Zhoupla jsem se, zvedla si vlasy a zajistila je hlavou. „Počínal jste si jako slon v porcelánu. Už i krávy v Thomas County vědí, jak se jmenujete.“ Smála jsem se s ústím lahve na rtech. Sklonila jsem ji a po očku na něj pohlédla. „Víte, že si můžete to sako sundat, že? Body navíc vám nepřináší, akorát se v něm potíte.“

Otočil se ke mně a studoval moji tvář, jako kdyby čekal, co ještě dodám. Já však nic dalšího neřekla, takže odložil pivo, sako si sundal a pečlivě složil, než se zase opřel do židle. Sako si jako úhledně složený balíček chránil v klíně. Chytrý tah. Místní policie dokáže uhodnout, co se odehrálo na místě činu, jen podle šmouh a stop v pylu. To je prokletí Jihu. To a komáři a hadi a létající švábi a stovka dalších drobností, které odstrašují Seveřany.

„Proto jsem byl tak neúspěšný?“ zeptal se. „Protože jsem si, jak jste zdvořile naznačila, počínal jako slon v porcelánu?“

„V podstatě za to mohou dvě věci,“ řekla jsem mu na rovinu. „Chováte se jako slon v porcelánu a nikomu neprozradíte proč. To nemá nikdo rád. Jsme uzavřená společnost, cizinci tady nejsou moc vítáni. Alespoň ne váš druh cizinců. Máme rádi novomanžele na svatební cestě, výletníky, turisty. Vy máte za lubem něco jiného, a to místním připadá podezřelé.“

Chvíli v tichosti seděl, zbytek piva dopil jediným vydatným přihnutím. „Bylo mi řečeno, abych se choval diskrétně,“ přiznal nakonec.

Zasmála jsem se. „Bylo vám řečeno, abyste uspěl? Protože obojí se vám nepovede.“

Slunce se sklonilo níž, takže prosvítalo skrze stromy a vrhalo zář na verandu. V tu chvíli se většinou sesbírám a zamířím dovnitř. Natáhla jsem se pro jeho prázdnou lahev a společně se svojí ji upustila do kbelíku. Postavila jsem se a protáhla se před ním. Natáhla jsem k němu ruku. „Summer Jenkinsová.“

„Bennington Payne. Přátelé mi říkají Bene. Aktuálně se zdá, že jste má jediná přítelkyně široko daleko.“

„Já bych to zatím přátelstvím úplně nenazývala.“ Usmála jsem se. „Pojď dovnitř. Musím nachystat večeři.“

*

„Je nepřírozené, aby byla dívka jejího věku stále ještě svobodná. Zvláště když je tak hezká.“

„No a co bys čekala? Víš, co se stalo se Scottem Thompsonem. Summer se od té doby s nikým nesešla ani na snídani.“

5. KAPITOLA

S mámou jsme žily v bývalých otrockých ubikacích na kdysi jedné z největších plantáží na Jihu. Opatrovala jsem plantáž, ujišťovala se, že správce seká trávu nakrátko, očesává pekany a udržuje dům čistý. V tomto domě trávili Holdenovi pět měsíců z roku, zbývajících sedm pendlovali mezi chatou v Blue Ridge a kalifornským domem. V rámci Quincy byli raritou, jednou z mála rodin, které pravidelně opouštěly hranice města. Když byla jejich místa během velikonoční bohoslužby prázdná, slýchala jsem sarkastické komentáře, vídala nesouhlasné odfrkování. Bylo to směšné. Celé město bylo směšné. Banda pracháčů sedící na svých penězích až do smrti. Všichni tichounce sčítali miliony druhých, přičemž nikdo skutečně nevěděl, kolik kdo vlastní. Členové původního jádra začínali všichni stejně: každý ze šestasedmdesáti zakládajících investorů vložil v roce 1934 do Coca-Coly dva tisíce dolarů. V ten den, v jediném okamžiku, si byli všichni rovni. Během následujících dvaceti let v důsledku prodejů akcií, jejich koupí, investic, sňatků, rozvodů a špatných rozhodnutí u někoho čistý výnos astronomicky vystřelil, z jiných se stali žebráci.

A teď se to změnilo v tipovací soutěž, zda je bohatší ten nebo onen. Ve skutečnosti na tom nezáleželo. Všichni měli víc, než byla jedna generace schopná utratit.

Před šesti lety jsem přijala péči o usedlost Holdenových, na oplátku jsem nemusela platit nájem a dostávala pět set babek měsíčně – hodně slušná nabídka za práci, která zabere okolo deseti

hodin týdně. Matka se přestěhovala do druhé ložnice v domě a starala se o nákupy a záležitosti domácnosti. Ano, byla jsem devětadvacetiletá žena žijící se svou matkou. Taková, která nedroguje, neflámuje a nesexuje. Četla jsem knihy, sem tam si během horkého odpoledne dala pivo a o nedělních odpoledních luštila křížovku v Timesech. Nechodila jsem na vysokou, nebyla jsem nijak úchvatná a často jsem si zapomínala holit nohy. Na druhou stranu jsem ale uměla uvařit masové knedlíčky a přivést se k orgasmu během pěti minut. Ne zároveň, samozřejmě. *Tak* talentovaná jsem zase nebyla.

A ať už měl Bennington Payne za lubem cokoliv, právě teď jsem byla jeho nejlepší šancí. I když jsem nepatřila ke smetánce. I když jsem byla v Quincy vyvrhelem.

6. KAPITOLA

Vytáhla jsem z ledničky kuře, položila ho do dřezu a pustila na něj vodu, aby úplně rozmrzlo. Otočila jsem se k Benningtonovi a přistihla ho při zkoumání našeho domova. „Líbí se ti, co vidíš?“

„Máš to tu útulné,“ řekl zvesela, zatímco si sedal ke kuchyňskému stolu. Abych skryla úšklebek, otočila jsem se zpátky ke dřezu. „Vysyp to, Benningtone. Co děláš v Quincy?“ Trhnutím jsem otevřela mrazák a vylovila sáčky se zeleninou.

Ještě naposledy zaváhal, než promluvil. A najednou to ze sebe rychle vychrlil. Zženštilou dikcí zamaskovala svižnost, kterou musel pochytit ve velkém městě. „Jsem z Envision Entertainment. Dělán lokačního skauta. Potřebuji obstarat místa pro...“

„Film,“ dokončila jsem, zatímco jsem odložila kuře stranou a napouštěla velký hrnec. Byla jsem na sebe pyšná, že jsem měla alespoň částečné znalosti.

„Ano.“ Vypadal překvapeně. „Jak to...“

„Víme to všichni ode dne, kdy jste volali starostovi,“ podotkla jsem suše. „Stejně tak jste to mohli vyvěsit na billboard u tří sta jedničky.“

„Takže to nebude problém,“ řekl netrpělivě. „Pokud všichni vědí, že se chystá film, tak jen oslovím místní...“

Utnula jsem jeho nadšenou odpověď rychlým zavrtěním hlavy. „Nikdo vás nenechá natáčet u sebe doma.“

To ho zastavilo, zajímavě zbledl. Odstín jeho tváře se teď dost bil s blondátým melírem. „Proč ne?“

„Proč by měli?“

„Peníze? Sláva? Možnost se napařovat?“

Zasmála jsem se. „Zprvč, nikdo v Quincy nepotřebuje peníze – kromě zde přítomných, samozřejmě. A i kdyby peníze potřebovali – což nepotřebují –, nehodlají to vytrubovat do světa tím, že by si vpustili váš štáb na plantáž.“ Zvedla jsem do výše první prst.

„Zadruhé, tady jsme na Jihu. Sláva je špatná. Stejně tak napařování. Čím více se napařujete, čím více lesku ukazujete – tím slabší a nejistější jste. Skutečně bohaté lidi můžete rozeznat podle jejich sebedůvěry, grácie. Lidí tady neukazují svoje bohatství, ukrývají ho. Schovávají.“

Zíral na mě, jako kdybych mluvila řecky. „Ale všechna ta sídla,“ prskal. „Velké brány, diamanty...“ Očima pátral po mém skromném příbytku, jako kdyby mělo moje ošuntělé obydlí poskytnout důkaz jeho slovům.

„Staré bohatství,“ řekla jsem a zamítavě mávla rukou. „Utráceli, když ještě byli čerstvě zbohatlí pěstitelé bavlny. V době, kdy Cola zažila boom a celé město slavilo nově nabitě bohatství společně. To bylo skoro před sto lety. Dvě generace nazpátek. Viděl jsi ve městě nějakou novostavbu? Rolls-royce s klimatizací a satelitním telefonem?“ Čekala jsem a mezitím jsem zastavila vodu a postavila hrnec na sporák.

„Tak co mám dělat? Potřebuji sídlo, nejlépe dvě. A patnáct dalších lokací, na kterých se bude natáčet!“ kvičel a třesoucí se rukou lovil v kapse, dokud nevytáhl lahvičku léků. Panický záchvat mu nezpůsobil jedinou vrásku na čele. Fascinovaně jsem ten jev pozorovala a měla jsem sto chutí mu do čela štouchnout, abych viděla, jestli se pohne.

„Zdá se...“ protahovala jsem a plnila mu sklenici vodou, „že potřebuješ místní zdroj. Někoho, koho Quincy zná a věří mu. Někoho, kdo může vytipovat majitele pozemku, který by byl

svolný. Někoho, kdo zvládne vyjednávat s místními obchodníky, hoteliéry a městskými radními.“

„Ale to je moje práce,“ protestoval chabě, přijal nabízenou vodu, a když ji polykal, hrdlo mu poskakovalo.

„A kolik ti za to platí?“ opřela jsem se, založila si ruce na prsou a hleděla na něj. Doufala jsem, že ho dokážu zlomit. Ve skutečnosti jsem tomu ale nevěřila. Čekala jsem, že si opráší své holčičí sako a bude mou otázku ignorovat. Ale spletla jsem se a ze všech jil jsem se snažila skrýt překvapení, když mi odpověděl.

„Sto dvacet,“ řekl škrobeně. Překřížil nohy a uhladil látku svého plisé, jako kdyby se snažil zachovat zdání klidu poté, co mi to vyklopil.

„Tisíc?“ Ani jsem se neměla ptát; byla to pitomá otázka se zřejmou odpovědí. Neseděl tu u mého poškrábaného stolu za cenu vysavače.

„Ano. Ale to je za pět měsíců mého času. Vyjednávání, úředního šimla...“

„Udělám to za pětadvacet, hotově.“ Postoupila jsem dopředu a nabídla mu ruku. Tvářila jsme se klidně, ale blufovala jsem.

„Patnáct,“ oponoval, ale už přitom vstával a soustředil se na mou napřaženou dlaň.

„Dvacet,“ věnovala jsem mu pronikavý pohled. „Připomínám, že jsem tvoje jediná naděje.“

S úsměvem natáhl ruku a potřásl tou mojí. Měl pevnější stisk, než jsem očekávala. „Dohodnuto.“

Zmáčkla jsem mu ruku a obdařila ho zářivým úsměvem. *Ale čistě mezi námi? Udělala bych to za pět set babek.*

7. KAPITOLA

Ben přebýval ve Wilson Inn, což byla chyba, ale vůbec jsem mu nezazlívala, že se jí dopustil. Quincy nabízelo dvě hlavní možnosti ubytování: tříhvězdičkový motel Wilson Inn a Budget Inn – místo, nad kterým by ohrnuli nos i švábi žijící u mě doma. Internetovému radaru však zůstávaly skryté naše penziony, sedm z nich v okruhu dvou a půl kilometrů čtverečných. Řekla jsem mu, ať si sbalí saky paky, a zamluvila mu pokoj v Raine House, což byl z penzionů ten nejhezčí. Domluvili jsme se, že se sejdem ráno v osm v kavárně na Myrtle Way. Řekla jsem mu, ať přinese peníze a já že přinesu jména.

Následujícího rána jsem u popraskaného plastového stolku předala Benovi kousek Jihu ve formě kukuřičné kaše s omáčkou. On mně předal špetku Hollywoodu v podobě pěti tisíc dolarů v nažehlených zelených bankovkách. Pracovali jsme čtyři hodiny a schůzku jsme ukončili s jasně zvolenou taktikou a rozvrhem pro příští týden. Odjel v pronajatém voze a já jsem začala obvolávat jména z našeho seznamu.

Nebylo to jednoduché. Zmiňte v Quincy moje jméno a obličej místní smetanky se stáhnou odporem. No, a pak se pokuste z nich vymámit laskavost a můžete stejně tak tesat do kamene plastovou vidličkou. Ale já jsem svoje místo znala. Plazila jsem se a hrála ubohou. Vtírala se a líbala vrásčité zadnice, dávala si záležet, aby se cítili nadřazení. A vymámila jsem Benovi čtyři schůzky z dvaceti telefonátů. Po pár hodinách jsem spokojená s výsledkem

s unaveným úsměvem zavěsila. Bylo to víc, než v co jsem v Quincy doufala. Možná že tři roky jsou dost dlouhá doba. Možná že z její tváře konečně začalo opadávat bahno.

Nebo možná že mezi filmem a penězi byli někteří obyvatelé Quincy ochotní, i kdyby jen na chvíli, prominout mi mé hříchy.

8. KAPITOLA

„Pane Mastene, povězte nám o svojí manželce.“

„Jsem si celkem jistý, že ji znáte.“ Usmál se a žena se začervenala. Dala si nohu přes nohu, načež ji vrátila zase zpátky.

„Kdy jste zjistil, že je Nadia Smithová pro vás *ta pravá*?“

„Potkali jsme se při natáčení *Mořských těl*. Nadia byla Zlatíčko v bikinách číslo tři nebo tak nějak.“ Zasmál se.

„A vy jste byl Cole Masten.“

„Jo. Jednoho dne jsem vešel do svého přívěsu a ona ležela natežená na posteli ve šňůrkových bikinách. Takže pravděpodobně tehdy. Když jsem viděl tu oslnující brunetku, které nechyběla sebedůvěra, jak leží na mojí posteli, jako kdyby tam patřila. Zabije mě, že jsem vám to řekl.“

„A tehdy jste to pochopil?“

„Tracy, viděla jste moji ženu. Neměl jsem šanci.“

„Teď jste manželé už téměř pět let, což je na Hollywood docela výkon. Můžete našim čtenářům prozradit, co si myslíte, že je pro úspěšné manželství nejdůležitější?“

„To je těžká otázka. Myslím, že šťastné manželství je souhra mnoha elementů. Ale kdybych měl jeden vybrat, řekl bych, že klíčová je upřímnost. S Nadiou mezi sebou nemáme žádná tajemství. Vždycky jsme si říkali, že nehledě na následky je lepší jednat na rovinu a s věcmi se vyrovnat.“

„Myslím, že je to skvělé. Děkuji za váš čas, pane Mastene. A mnoho štěstí s filmem *Bobatství v lahvi*.“

„Díky, Tracy, tebe vždycky vidím rád.“

9. KAPITOLA

S mámou jsme měly zavedenou rutinu, náš život šlapal jako dobře namazaný stroj. Já jsem večer uvařila večeři, ona umyla a uklidila nádobí. O víkendech jsme vařily společně. Většina našeho společenského života se točila kolem vaření, pěstování a stravování. Ale takový je život na Jihu, především pro ženy. Některé ženy se můžou pohoršovat, ale já jsem vařila *ráda*. A *milovala* jsem jídlo. A ještě nikdo nepřipravil jídlo, které se vyrovná tomu doma uvařenému ze surovin vypěstovaných na vlastní zahrádce.

Chápu, že bydlení s mámou není zrovna nejjhavější. Vím, že některým lidem to připadá divné. Ale vždycky jsme spolu vycházely a vzhledem k našim omezeným příjmům jsme potřebovaly vzájemnou finanční asistenci.

Od doby, kdy jsem si domluvila s Benem práci, byla máma ztichlá. Ještě jsem jí neřekla o těch penězích, ale pomalu jsem začínala cítit, jak se křídla mojí svobody roztahují a razí si cestu skrze ramena.

Musím jí říct o těch penězích.

Musím jí říct o svém plánu, ačkoli ho ještě nemám zcela promyšlený.

Musím jí říct, že se chystám odstěhovat.

Musí vědět, že brzy zůstane sama.

Slyšela jsem, jak se pohybuje ve vedlejší místnosti, škrábnutí ramínka na šaty o tyčku, vrzání podlahy. Měla jsem nejlepší příležitost jí to říct, stejně jako kdykoli jindy. V rozečtené knize jsem založila roh stránky a před odložením na stolek ji zavřela.

Dveře byly otevřené, opřela jsem se o zárubeň a sledovala ji. Měla mokré vlasy natočené na natáčkách, noční košile se jí lepila k nohám. Ty měla bledé a nehty nalakované rudým lakem, nikdo kromě mě je nikdy neviděl. Když se otočila k posteli, mrkla na mě. Prádlo měla napůl složené, lovila v hromádce zbývajícího a vytahovala ponožky.

„Film,“ začala jsem. „Víš... moje práce s Benem.“

„Ano?“ Velmi zdatně spárovala dvě ponožky a srolovala je.

„Dostanu za to hodně peněz. Dost na to, abych...“

„Opustila město.“ Odložila srolované ponožky a vzhledla ke mně.

„Ano.“ Opustila *ji*. To byl právě kámen úrazu a já se snažila najít slova, abych to vysvětlila...

„O mě se neboj.“ Obešla postel směrem ke mně. „Cítíš se provinile, že?“

„Můžeš odjet se mnou,“ nabídla jsem. „Tady tě nic nedrží.“

„Summer.“ Zastavila mě pevným dotekem dlaně na paži. „Pojďme se posadit na verandu.“

Ve snaze odradit komáry jsme na verandě zhasly světlo. Měsíc na nás svítil skrze stovky úhledných bavlníků. *Naše veranda mi bude chybět.* Ta myšlenka mi proletěla hlavou, když jsem se usazovala do jedné z houpacích židlí. Z ramen mi spadlo napětí, jakmile jsem se nohou dotkla zábradlí. Venku bylo horko jako v pekle a s komáry jsme vedly neutuchající boj. A přesto mělo to naprosté odloučení od všeho něco do sebe. Milovala jsem to, poskytovalo mi kotvu, tišilo úzkost hluboko uvnitř.

„Quincy bylo skvělé místo, kde jsi mohla vyrůstat, Summer,“ doneslo se ke mně z její houpací židle. Matčín stín se vedle mě se skřípěním pohyboval sem a tam. „Lidé jsou tu dobří. Já vím, že po tom, jak se k tobě chovali, je někdy těžké tomu uvěřit, ale...“

„Já vím,“ zašeptala jsem zastřeným hlasem. Odkaašlala jsem si a promluvila hlasitěji. „Jsou.“ Myslela jsem to vážně. Nikdy jsem

jinde nežila, ale hluboko uvnitř jsem chápala krásu tohoto města a lidí, kteří ho tvořili. Přestože ke mně chovali zášť a v jejich pohledech jsem cítila opovržení, tohle město mě milovalo, protože jsem byla jeho součástí. Nemanželské dítě, ano. Přistěhovalec, jistě. Ale v okrese nebyl jediný člověk, který by nezastavil, aby mi pomohl s rozbitým autem. Jediná duše, která by se za mě v kostele nepomodlila, kdybych onemocněla. Kdyby přišla máma zítra o práci, naše lednička by byla nacpaná zapékaným jídlem a poštovní schránka plná peněžitých darů. Nemyslím si, že v téhle zemi je mnoho míst, jako je tohle. Myslím, že je k tomu zapotřebí určitá rozloha, určité mínění.

„Bylo to skvělé místo, kde jsi mohla vyrůstat,“ zopakovala. „Ale teď už je z tebe dospělá žena. A musíš si najít vlastní místo. Já to vím. Nebyla bych dobrá matka, kdybych ti stála v cestě. Jen mě mrzí, že jsem ti nemohla poskytnout peníze, abys to mohla udělat dřív.“

„Mohla jsem se odstěhovat už dřív, mami. Mnohokrát.“ Mohla jsem. Mohla jsem si sehnat práci v Tallahassee. Nebo využít stipendium a jít na univerzitu v Georgii. Vzít si studentskou půjčku a vydat se svou cestou. Nikdy jsem vlastně nevěděla, proč jsem to neudělala. Nikdy jsem necítila, že by to bylo to pravé. Moje touha opustit Quincy nebyla dost silná, aby mě vybědla k činu. A pak jsem začala chodit se Scottem a veškeré myšlenky na odjezd šly stranou. Je vtipné, jak vás láska dokáže nasměrovat úplně jiným směrem, než si vůbec uvědomíte, co se děje. A když si to uvědomíte, nezajímá vás to, protože ta láska je větší než vy a vaše potřeby.

Naše láska byla větší než já. Proto mě zdrtilo, když zkrachovala.

„Kam půjdeš?“ Máma mluvila klidně, jako kdybych právě neroztříštila její svět.

„Nevím.“ Byla to pravda. Neměla jsem ponětí, kam se vydám. „Chceš se přidat?“

Cítila jsem, jak mě bere za ruku, pevně a láskyplně ji tiskne. „Ne, zlatíčko. Ale vždycky tady u mě budeš mít svůj domov. Snad ti to dodá odvahu riskovat.“

Bylo to milé stanovisko. Držela jsem ji za ruku, naše židle se houpaly ve stejném rytmu a já jsem se snažila spočítat, kolik z těch dvacet tisíc můžu postrádat a na jak dlouho jí ta malá částka vydrží.

10. KAPITOLA

„Předpokládejme, že hraní je jako oblékání si něčeho života a zkoušení správné velikosti. V tom životě strávíte čtyři měsíce a někdy se vás jeho útržky drží i nadále.“

– Nadia Smithová

Cole Masten se usadil za volant svého bentleye a zvedl telefon. Vytočil manželčino číslo a zmáčkl tlačítko, čímž přepojil hovor na bluetooth. Skrže reproduktory poslouchal, jak telefon vyzvání. Vyjel z letiště v Santa Monice a zamířil po Centinela Avenue na sever k domovu. Čas strávený v New Yorku byl peklo. Z poloviny se zabýval marketingem, z poloviny produkcí – alespoň trochu umetl cestu *Bohatství v lahvi*. Poprvé od doby, co byl v branži, se pro něco nadchl. Možná proto, že do projektu vložil vlastní peníze. Možná za to mohla představa dokonalé kontroly – nad obsazením, režii a marketingem. Úplná kontrola byla v Hollywoodu vzácná. Za tuto ojedinělost musel zaplatit. Ale všechno se mu vrátí i s úroky, až se film dostane do kin. Věděl jistě, že snímek bude ohromný. Cítil to od chvíle, kdy o ospalém městě plném milionářů uslyšel poprvé.

Hovor spadl do Nadiiny hlasové schránky, tak ho ukončil a zařadil se do pomalejšího pruhu, protože se blížil k domovu. Pokud ještě doma nebyla, bude tam brzy. Podařilo se mu skončit o den dřív, aby spolu mohli být alespoň o den déle, než bude muset odjet do Georgie. Do začátku natáčení zbývalo už jen šest

týdnů. Zapnul rádio a prsty bubnoval o volant, pak podřadil a minul tahač s návěsem. Jakmile se dostane domů, dá personálu volno, aby jim zajistil soukromí.

Nebe už potemnělo, když se začal proplétat jejich úzkou klikací se ulicí. Stiskem tlačítka otevřel bránu. Uviděl v garáži zaparkované její ferrari a usmál se. S trhnutím zastavil a vyskočil, prsty ho svrběly touhou dotýkat se její kůže, chtěl vdechnout její vůni, zatlačit ji na postel. Vydal se postranní pěšinou, pod botami cítil nerovné oblázky, jak se blížil k zadním dveřím, venkovní osvětlení dramaticky ozařovalo vzrostlé palmy.

Uvnitř byla tma a ticho. Zastavil se v kuchyni, kde vyprázdnil kapsy na pult a svlékl si bundu. Na velkém mramorovém ostrůvku ležel pro Nadiu vzkaz od Betty, správkyňe domu. Vrhł na něj letmý pohled a pak při zvuku pouštějící se sprchy zvedl hlavu.

Zavrhl výtah a vyběhl schody. Když se dostal do druhého patra, usmíval se. Při zvuku cizího hlasu mu ale úsměv zmrzl na rtech, protože uslyšel čistě mužský smích. Pomalu otevřel dveře, světlo z chodby se přelilo do zatemněné ložnice a rozsvícené koupelnové osvětlení jasně vymodelovalo konec jeho manželství.

Nadia se rukama opírala o koupelnový pult. Vždycky zbožňoval její ruce, útlé prsty, kterými jako dítě hrávala na piano. Byly velice zručné. Pro dnešní večer si vybrala tmavě hnědý lak. Nehty barevně ladily s odstínem žulové desky, do které se zarývaly. Nadia měla skloněnou hlavu a ústa otevřená rozkoší, muž se skláněl k jejímu krku a šeptal jí něco do vlasů. Holé nohy rozkročené, stála na špičkách v pozici, ve které špulila svoji překrásnou prdelku. Muž ten zadek pevně tiskl.

„Jsem z tvojí prdelky hotový,“ zašeptal Cole, když ji líbal na kůži.

„Samozřejmě že ano,“ zachichotala se a přetočila se na záda, čímž ho připravila o výhled.

„Tímto ji prohlašuji za svou.“

Zvedla se na loktech. „Ne ne ne. Ta prdelka náleží mému budoucímu manželovi.“

„Tak ať je moje.“

Naklonila hlavu na stranu a tázavě se na něj usmála.

„Bud' mojí ženou, Nadio. Nech mě zbožňovat tvoji svatyni, dokud nezemřu.“

„Jak bych, pane Mastene, mohla říct ne?“

Muž přirazil a Cole uslyšel, jak zalapala po dechu. Viděl, jak se jí napínají paže, když mu vyšla vstříc.

Cole vešel do ložnice, v hlavě mu bušilo, úzkost mu svírala hrudník. Jeho kroky na koberci duněly, přesto se pár neotočil, jeho žena neslyšela, ničeho si nevšímala. Možná proto, že byla příliš zaneprázdňená sténáním. Skláněla a zakláněla hlavu, opírala ji o jeho rameno. Jednu svou nádhernou ruku zvedla z pultu a položila ji na zrcadlo, aby se zapřela.

„Slib mi, že mě nikdy neopustíš,“ Cole ta slova šeptal proti jejímu krku, zatímco ji na něj líbal.

„Nikdy?“ Široce otevřela oči v hraném rozhodování. „Nikdy je velmi dlouhá doba, pane Mastene.“

„Slib mi, že ke mně vždycky budeš upřímná. Slib mi, že mě nikdy neopustíš, aniž bys mě nejdřív nechala všechny problémy napravit.“ Zvedl ústa z jejího krku a díval se jí seshora do tváře.

Zatlačila proti němu a zasmála se. „Hlupáčku, nikdy nebudeme mít problémy. Jsem bezproblémová žena.“

„Všechny páry mají problémy, Nadio.“

„My ne,“ zašeptala, rozevřela pod ním hebké nohy, obemkla mu jimi pas a přitáhla si ho blíž.

„Nikdy?“

„Nikdy.“

Nevěděl, jak se mu ten těžký keramický slon dostal do ruky. Vzhlížel k němu s mírumilovným výrazem. Byl to buddhistický

kousek. Něco, co si Nadia přivezla z Indie a jejich dekoratér tomu našel „perfektní místečko pro vystavení“, které se nacházelo hned vedle vchodu do koupelny. Ale když slona uchopil, uvědomil si vztek kolující mu zběsile v žilách. Vztek, který necítil už dlouho. Naposledy jako výrostek s běsnícími hormony. Teď jako dospělý muž vystoupil Cole ze zšeřelé ložnice do osvětlené koupelny se slonem v ruce, v obou rukách, protože na mírumilovné zvíře byla ta věc zatraceně těžká. Ne tak těžká, aby ho zaměstnala natolik, že by mu unikla mužova slova, nechutné vyznání emocí. Ne tak těžká, aby přehlušila manželčinu odpověď, když pronesla ta tři slůvka, která měla být na věky věků zasvěcená jen jim dvěma. Cítil, jak se tenké vlákno jeho sebeovládání trhá, když prudce švihl slonem zleva doprava, zasáhl rameno...

„Slib mi, že mě nikdy neopustíš.“

... a potom hlavu...

„Nikdy.“

... cizince, který šukal jeho ženu.

Muž se zhroutil na Coleovu mramorovou podlahu a Nadia zaječela tak hlasitě, až to zabořilo.

11. KAPITOLA

Byla jsem v kostele, když se ta novina roznesla. Prsty u nohou jsem tlačila do špiček těsných podpatkových bot a pozorovala jsem zátylek paní Coulstonové. Vzadu na krku měla znaménko. Světle hnědé znaménko. Bylo hrozně ošklivé, přesto jsem od něj nedokázala odtrhnout oči. Nedokázala jsem se soustředit na kázání, což bylo pravděpodobně nejlepší, protože v tomto ročním období se probírají jen desátky a finanční povinnosti k církvi. Touto dobou jsem vždycky dostávala osypky, o pastoru Dinkonovi jsem neměla valné mínění a má dobrá vůle ohledně církve se potácěla na rozhraní provinění a podráždění. Chápala jsem, že peníze jsou potřebné k zaplacení veřejných služeb, k novému vyasfaltování kostelního parkoviště. Ale ne *moje* peníze. Ne když Bill Francis jen před třemi lety daroval kostelu pět milionů dolarů. Ne když jsme neustále pořádali prodej pečiva a palačinkové snídaně a sto dalších věcí. Padesát z mého měsíčního příjmu pěti set dolarů byla kapka v moři kostelní truhlice.

Lovila jsem rukou vedle sebe v nové značkové kabelce Nine West – utrácela jsem z peněz za *Bohatství v lahvi* –, probírala jsem se kapesníky a propiskami, načež jsem konečně objevila svůj cíl: peprmintky. Prsty jsem sevřela bonbon zabalený v celofánu. Musela jsem rozepnout zip víc, abych mohla rukou vyklouznout ven, a máma strnula, pootočila se a počastovala mě nesouhlasným pohledem. Vytáhla jsem mátový bonbon z červené kožené kabelky a opatrně zatáhla za zkroucený konec celofánu. Byl to

proces docela hlasitý. Zadržela jsem dech a opatrně vysvobodila bonbon. Kázání pastora Dinkona nerušeně pokračovalo. Začal před dvaceti minutami, to znamenalo, že jsme zhruba v polovině. Dala jsem si mentolku do pusy a vrátila se pohledem ke znaménku paní Coulstonové. Opravdu by neměla nosit vlasy vyčesané nahoru. Přesto jsem si nedokázala vybavit, kdy měla paní Coulstonová vlasy nevyčesané. Hádám, že v jejím věku ženy asi nenosí vlasy rozpuštěné kvůli nějakému nevyslovenému pravidlu – tomu samému, kvůli kterému se nechá většina z nich ostříhat nakrátko. Měla jsem radost, že se nenechala oškubat a raději si vlasy vyčesávala nahoru; její vlasy vypadaly opravdu krásně – tmavě černé a stříbrné prameny perfektně stočené a připnuté. Jediný problém bylo to znaménko. Jistě by si ho mohla nechat odstranit. Zmrazit nebo tak něco. Najednou mě napadlo, že možná ani netuší, že ho vlastně má. Měla ho *vzadu* na krku. Pocítila jsem náhlou, hrůzostrašnou touhu dotknout se jejího ramene. Jemně, lehce *šťouchnout*. Šťouchnout a poukázat na něj. Nasměrovat její nedělní pozornost směrem ke znaménku.

Příšerný nápad. Pro jistotu jsem si na ruce sedla.

O tři lavice dál se strhl nějaký rozruch. Posouvání, naklánění, šoupání. Starosta Frazier se snažil dostat ze své řady. Uprostřed *kázání*. Fascinovaně jsem sledovala, jak se sklání a gestikuluje, se strnulou tváří mumlá slova omluvy. Loktem jsem strčila do mámy, ale už ho sledovala. Všichni ho sledovali a posunky nesouhlasně hodnotili vyrušení. Typické Quincy. Věděla jsem, že tady nejsem jediná znuděná. Věděla jsem, že nesouhlasný šum je ve skutečnosti známkou *nadšení*, že se něco děje. Protože to něco probralo jejich mozky těsně před usnutím.

Když se naleštěné černé boty starosty Fraziera konečně dotkly středové uličky, ihned se daly do pohybu. Starosta kráčel rychle, důležitě, v ruce třímал mobil a mně najednou došlo, že šlo o věc

závažnějšího rázu, než je náhlá potřeba močení. Tohle bylo něco jiného. Něco, co mu rozsvítilo oči a donutilo ho připravit si mobil do ruky, zatímco klusal k východu. Když míjel naší řadu, očima sklouzl ke mně a v tu chvíli jsme si porozuměli. Došlo mi, že se jedná o film.

Něco se stalo. A najednou můj zájem o znaménko paní Coulstonové a pokušení ji uvědomit o jeho přítomnosti zmizely. Teď, když ještě zbývalo dvacet minut do konce kázání a z obou stran mě obklopovalo moře lidí, jsem chtěla jediné: přeskočit do uličky a následovat ho.

Což jsem samozřejmě neudělala. Za prvé se mámina ruka usadila na mé paži a stiskla. Varovně stiskla, jako by říkala: *vím, na co myslíš, a neopovažuj se*. Za druhé přeci nejsem barbar. Disponovala jsem nějakým sebeovládáním, respektem k bohu všemohoucímu a pastoru Dinkonovi, i když dnešní kázání byla jen snůška dotačních keců.

Seděla jsem tam, zarývala nehty do kolen navlečených v punčocháčích, tlačila prsty u nohou do bot a čekala. Celé kázání. Sváté přijímání. Tři chorály. Závěrečné obřady. A potom, zatímco se zástup zvedl jako jedna poslušná masa, jsem popadla kabelku, vystřelila ven a očima zběsile pátrala po starostovi.

*

„Ta Bobbie Jo nikdy nikomu neublížila. A teď je v blázinci kvůli tomu, co jí udělala Summer Jenkinsová.“

„V blázinci? Myslela jsem, že je Bobbie Jo v Athénách a randí tam s doktorem.“

„Ne-e. Je v blázinci. Celou dobu nadopovaná práškama. Proto o ní nikdo neslyšel. Její máma si vymyslela tu historku s Athénama, aby si zachovala tvář. Ale to Summer by měli zavřít. To si myslím já.“